

DR. SZENTKIRÁLYI ENIKÓ

Szakmai bemutatkozás

"A sport elsősorban szellemi fogalom. Egy sportcsapat a társadalomnak kicsinyített képe, a mérkőzés az életért való nemes küzdelem szimbóluma. A sport a játék alatt tanítja meg az embert rövid idő alatt a legfontosabb polgári erényekre: az összetartásra, az önfeláldozásra, az egyéni érdek teljes alárendelésére, a kitartásra, a tettekézségre, a gyors elhatározásra, az önálló megítélésre, az abszolút tisztességre, és mindenekelőtt a „fair play”, a nemes küzdelem szabályaira." (Szent-Györgyi Albert)

A fenti Szent-Györgyi Albert idézet a sportot elsősorban szellemi fogalomként definiálja. A sport azonban számos más oldalról is megközelíthető, értelmezhető: a szellemi fogalom mellett jogi kategória is. Azt azonban, hogy hol húzódik a határvonal a sport és a jog között, nehéz pontosan meghatározni.

Az én életemben a sport mindig is meghatározó jelentőségű volt: ötéves voltam, amikor a nagypapám életemben először elvitt vízilabda meccsre – nos, aki ismer, nem titok számára, hogy szerelem volt első látásra, mely azóta is tart. Az iskola mellett szertornáztam, majd versenyszerűen ritmikus sportgimnasztikáztam, egy sajnálatos sportsérülés azonban véget vetett a sportpályafutásomnak. Mégis visszataláltam a sporthoz – a sportjognak köszönhetően, melyért nem tudok elég hálás lenni Dr. Princzinger Péternek, aki megismertette és megszerettette velem a sportjogot az egyetemi tanulmányaim során.

Jogi diplomámat az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán szereztem, ezt követően, pedig beiratkoztam a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jogi Továbbképző Intézetének sportjogi szakjogász képzésére, ahol jeles eredménnyel diplomáztam le. Mindkét szakdolgozatom jeles eredménnyel, az országos sportági szakszövetségek témakörében született, az első *„Az országos sportági szakszövetségek működésének egyes kérdései”*, a második az *„Egyes szerződések az országos sportági szakszövetségek tükrében”* címet viseli.

Miáltal a sport egész életemben meghatározó jelentőségű volt, igyekeztem mindig olyan munkahelyet választani magamnak, ahol lehetőségem volt a sportjoggal foglalkozni és ezirányú szaktudásomat tökéletesre csiszolni. Így dolgoztam sportjoggal foglalkozó ügyvédi irodában, az Emberi Erőforrások Minisztériuma Sportért Felelős Államtitkárságán jogászként főosztályvezetői és helyettes államtitkári szinten, dolgoztam több sportegyesületnél, melyek közül kiemelném Magyarország ma legnagyobb - és meglátásom szerint legsikeresebb, zöld-fehér színű - sportegyesületét. Együttműködtem számos országos sportági szakszövetséggel, sikerrel segítettem sportolóknak és sportszervezeteknek az ellenük indított sportfegyelmi eljárások kapcsán. Hozzá szeretném tenni, hogy a fent felsorolt munkahelyeim esetén nem én kerestem a lehetőséget, hanem a lehetőség talált meg engem a szakmai tudásom miatt. A fentiek mellett sportjogi blogot működtettem, ahol rendszeresen jelentek meg írásaim a

sportjog éppen aktuális kérdéseiről – többek között a fegyelmi eljárásokkal összefüggésben is. Az első szakdolgozatom jelentős része is érinti a sportfegyelmi eljárást, így annak gyakorlati oldala mellett, elméleti, valamint jogalkotói oldalát is ismerem. A fentiek okán ki merem jelenteni, hogy a sportjog minden szegmensével találkoztam és mindezt át is látom, hiszen mintegy tizenöt éve a sportjog gyakorlata és elmélete teszi ki a mindennapjaimat.

Az utóbbi három évben többek között a Magyar TáncSport Szakszövetséggel álltam szoros együttműködésben, elsődlegesen a Fegyelmi Bizottság elnökeként, melyről személyes ok miatt – mely okot a közgyűlésen, eloszlatva a kételyeket és a sajnos nyilvánosan megjelentetett valótlan állításokat, kifejték – kénytelen voltam lemondani. Ennek ellenére a Magyar TáncSport Szakszövetség Fegyelmi Bizottságának tagja maradtam és folytattam a munkámat.

Aki ismer tudja rólam, hogy egy végtelenül precíz ember vagyok, nagy munkabírással, aki arra tette fel az életét, hogy a sportjoggal foglalkozzon. Nos, elhiszik nekem vagy sem ez a feladat hálátlan: nekem sem öröm, ha bárkire büntetést kell kiszabnia az ügyben eljáró fegyelmi tanácsnak vagy ha bárkivel szemben sportfegyelmi eljárást kell elrendelni. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sportfegyelmi jogkör egy országos sportági szakszövetség életében – jogszabályi felhatalmazás alapján létező – legmarkánsabb jogosítványa, melynek nem más a célja, mint az hogy a) védje a táncsport sportágban a versenyzők, a sportág irányításában, szervezésében, lebonyolításában résztvevők személyét és jogait, továbbá a táncsport rendjét és tisztaságát; b) segítsen betartatni, illetve tiszteletben tartatni a táncsport versenyszabályait, a sportággal összefüggő egyéb szabályokat, illetve alperes és szervezeti egységeinek határozatait; c) ösztönözze a versenyzőket a sportfegyelem, doppingtilalom megtartására, a sportszervezetével, a többi versenyzővel, az edzések és versenyek többi szereplőjével, a sportvezetőkkel, valamint a közönséggel szembeni sportszerű magatartásra; d) nevelje a versenyzőket arra, hogy a versenyeken a versenyszabályoknak és azok szellemének megfelelően versenyezzenek; e) a fegyelemsértők ne kerüljék el a felelősségre vonást és a megfelelő súlyú fegyelmi büntetést.

Olvasva a Fegyelmi Bizottsággal összefüggésben benyújtott pályázatokat, az a személyes véleményem, hogy nem méltányos, hanem *jogszerű döntések* meghozatala, *az eljárás alá vont nevelése a cél*, nyilvánvalóan „ultima ratio” jelleggel, ezáltal lehet ugyanis megvalósítani a rendet és a fegyelmet minden szervezeten belül. Egyebekben azt gondolom, hogy a mostani jelöltek egyike sem volt az én helyemben, korábban soha nem fordult elő olyan egy közgyűlésen, hogy tagszervezeti képviselők ilyen módon viselkedtek volna. A bírósághoz fordulás lehetőségével összefüggésben az a válaszom, hogy ez egyrészt anyagi jellegű kérdés, másrészt figyelembe veendő, hogy lehet-e egyáltalán az adott döntés ellen keresetet benyújtani. Meggyőződésem, hogy nem attól alkalmas valaki ellátni egy Fegyelmi Bizottsági pozíciót, hogy méltányos vagy a sportolók érdekeit szem előtt tartó - amely egyebekben elfogultságot jelez, miáltal a sportfegyelmi eljárás másik két alanyát nem veszi figyelembe - döntéseket ígér vagy azzal érvel, hogy az ő döntése ellen sosem fordultak bírósághoz. Attól alkalmas valaki ellátni ezt a tisztséget, hogy ismeri a sportról szóló 2004. évi I. törvényt és annak végrehajtási rendeletét, követi a bírósági esetjogot, emellett figyelemmel kíséri és jelzi a jogszabályi változásokat, valamint betartja és szem előtt tartja a Magyar TáncSport

Szakszövetség Fegyelmi Szabályzatában és Etikai Kódexében, Alapszabályában foglaltakat, azaz az eljárási rend betartásával, megfelelően értékelt bizonyítékokon alapuló, megalapozott határozatot hoz - melyet képes önállóan is megírni, emellett a tényállás felderítése és a bizonyítékok értékelése során teljeskörűen jár el. Nos, én ezt tettem az elmúlt három évemben, melyet a számos többszáz oldalas akta és megindokolt határozat is bizonyít.

Lehet engem szeretni vagy nem szeretni, de a szakmaiságomat, a szakmai tudásomat nem lehet megkérdőjelezni. Sportjogászként mindig úgy jártam el, minden egyes döntést úgy készítettem elő és hozott meg a bizottságom, ahogyan az a nagykönyvben meg van írva.

Visszatérve a tavaly augusztusi közgyűlésre és a fegyelmi eljárás „ultima ratio” jellegére, kérdezem én: *mi lett volna a helyes döntés*, figyelembe véve a fent felsorolt és deklarált célokat? Mert, ha erre valaki azt válaszolja, hogy nem a fegyelmi eljárások elrendelése a rend védelme érdekében, én kérem, hogy lépjen vissza a jelöltségtől.

A fentiek mellett szeretnék néhány szót szólni a jövőbeli tervekről is: Köszönhetően a legutóbbi Alapszabály módosításnak, így evidens, hogy szükségessé válik a Fegyelmi Szabályzat, valamint az Ügyrend módosítása is. Korábban mindezt már felvettem az Elnökségnek, de a koronavírus világjárvány miatt nem volt elegendő forrás a javaslatok megvalósítására. A tervemről nem tettem le, így továbbra is szándékomban áll az Elnökség elé terjeszteni - egy, a Fegyelmi Bizottság által kimunkált, teljesen új Fegyelmi Szabályzatot.

Végezetül köszönettel tartozom a mindenkori Fegyelmi Bizottságom tagjainak munkájukért, betűrendben: *Béki Norbertnek, Dr. Laki Brigitta Juditnak, Dr. Pál Zoltánnak, Dr. Patona Borbálának, Simonyi-Hornyák Hajnalkának és Dr. Sulyok Róbertnek.*

Szívből kívánom, hogy a következő három évben a fegyelmi eljárások száma 0, azaz nulla darab legyen, én ehhez nem kérek mást, mint azt, hogy kölcsönösen tiszteljük meg egymást, hogy tartsuk be a ránk vonatkozó szabályokat és ha bárkivel problémánk lenne - még mielőtt támadnánk vagy megjelentetnénk bármilyen kiírást valamely közösségi oldalon vagy a sajtóban, személyesen keressük fel az illetőt és beszéljük meg vele az esetleges gondunkat. És visszautalnék záró gondolatként a fenti Szent-Györgyi Albert idézetre, melyet szeretnék, ha nem felejtene el: *„A sport a játék alatt tanítja meg az embert rövid idő alatt a legfontosabb polgári erényekre: az összetartásra, az önfeláldozásra, az egyéni érdek teljes alárendelésére, a kitartásra, a tettekérségre, a gyors elhatározásra, az önálló megítélésre, az abszolút tisztességre, és mindenekelőtt a „fair play”, a nemes küzdelem szabályaira.”*

Remélem a fent leírt gondolataim alapján érdemesnek ítélnék és bizalmat szavaznak a Fegyelmi Bizottságban való szakmai munkám további folytatására.

Budapest, 2022. május 22.

Tisztelettel,

Dr. Szentkirályi Enikő, LL.M